

Замок на горі

Йоганн Вольфганг Ґете

Покинутий замок роками
Стоїть на горі в далині.
Бувало, колись біля брами
Тут рицар чекав на коні.
А нині навкруг попелище,
Де тиша могильна вгорі,
І скрізь мені вільна дорога,—
Зруйновані мури старі.

В підвалі оцім шумувало
Немало хмільного вина,—
Та більш не приходить служниця,
І глеків не носить вона;

Вже келихів більш не розставить
Шляхетним гостям при столі,
Що п'ють у святковому залі
При тьмяних свічках у імлі;

Попові не сповнить баклагу,
Хильнути не дасть нашвидку
Із глека свого зброєносцю
Й не прийме подяку легку.

Упало згоріле склепіння,
У комині — вітру виття,
Ні сходів крутих, ні покоїв —
А тільки руїни й сміття.

Але, коли світлого ранку
Кохана по схилу іде,
А в неї баклага і цитра,
І свято бучне її жде,—

Тоді мені весело знову,
І тиша зникає німа,
І щиро співа моє серце,

І радість його обійма.

І ми, наче гості шляхетні,
По залах мовчазно йдемо,
Мов пара з минулого віку,
Обряду врочисто ждемо.

І пастир поважний питає,
В карелі подавши нам знак:
— Чи хочете ви поєднатись?
І ми сміємося: ще й як!

І співи хоральні милують
Схвильовані наші серця,
В устах — не в юрбі багатолюдній
Відлунює пісня оця.

А надвечір в час таємничий.
Як сонце сіда в тишині,
На дальні мінливі вершини
Дивлюсь, і здається мені,

Що це зброєносець в тумані
Й служниця... І в тиші хвилин
Вона йде його частувати,
І дякує дівчині він.